

Estats Units La cursa a la Casa Blanca

Anàlisi

Una dona compra un pòster d'Obama a un venedor ambulat a Kisumu, a Kènia, país d'origen de la família paterna del candidat ■ EFE

El viatge al centre de Barack Obama

GIR • El candidat modera el discurs sobre l'Iraq, el diàleg amb països enemics, el lliure comerç o la religió **EXPLICACIÓ** • El presidenciable demòcrata nega que hagi canviat i sosté que mai va ser esquerranós

Diana Negre

Si els seguidors de Barack Obama diuen que el candidat presidencial ha deixat enrere les seves posicions de les primàries per guanyar els vots de centre en les eleccions generals, els seus amics asseguren que simplement "fa llimonada amb les llimones que li han donat", mentre que el mateix Obama assegura que no ha canviat de cap manera i que les diferències només són percepcions deformades dels mitjans de comunicació. El fet és que la trajectòria d'Obama permet donar les tres interpretacions, tant si es pensa en les seves propostes fiscals com en les relacions internacionals o fins i tot en el que ha estat des de fa temps el punt més característic de la seva campanya: el rebuig total a la guerra de l'Iraq.

El presidenciable demòcrata simplement assegura que no ha abandonat les seves posicions progressistes per anar cap al centre, sinó que li havien posat etiquetes esquerranoses que no corresponen a les seves posicions flexibles. Molts, però, diuen que no és "flexibilitat" sinó que ha capgirat el seu discurs o bé per oportunisme o perquè comprèn la realitat del país i del món.

El canvi d'Obama comença amb

la guerra de l'Iraq: s'hi va oposar des del principi, però si en començar la campanya parlava de retirar els soldats immediatament, ara la seva paciència arriba a 16 mesos. I segueix amb les negociacions amb països enemics com Cuba, l'Iran o Corea del Nord, que estava disposat a fer "sense precondicions" perquè un president, segons deia, ha de negociar per evitar guerres i tensions. Això era abans: ara les precondicions són "preparacions", molt semblants a la manera tradicional de preparar cimeres.

L'últim canvi d'Obama ha estat amb les lleis de vigilància als sospitosos de terrorisme: sempre havia

Si al començament de la campanya propugnava sortir de l'Iraq immediatament, ara parla d'un termini de 16 mesos

promès oposar-se a qualsevol protecció per a les empreses que donen informació al govern, però ara ha votat exactament el contrari.

També ha capgirat les seves posicions pel que fa al comerç internacional: si fa alguns mesos volia renegociar el Tractat de Lliure Comerç de Nord-amèrica (NAFTA), ara dóna a entendre que comprèn els avantatges de les activitats comercials. En això sembla que el canvi no ha estat tan gran, perquè ja a l'hivern va enviar missatges als canadencs per dir-los que no han de tenir por si és president.

Altres proves de "flexibilitat" es detecten en les qüestions religioses, on ha decidit seguir el model del president George W. Bush de comptar amb grups religiosos per organitzar programes socials, o en l'acceptació de la sentència del Suprem que reconeix als nord-americans el dret constitucional a tenir armes de foc.

Sorpreses pendents

De moment, Obama encara no ha donat mostres de voler canviar la política fiscal, perquè segueix parlant de pujades massives d'impostos, l'única manera de finançar els programes socials que vol desenvolupar. Però també aquí hi podria haver sorpreses, atès que ja ha dit que vol eliminar moltes subvencions públiques. Ja ho va fer el president Bill Clinton amb la "reforma de l'Estat de benestar" el 1996, cosa que Obama va criticar.

Però si els seguidors d'Obama creuen que mantindrà les línies dels seus primers anys com a senador estatal o federal tindran una sorpresa. Els canvis són tan grans que alguns comentaristes ja comencen a parlar del "tercer mandat de Bush" liderat pel demòcrata Obama, que donaria el màxim abast al seu eslògan de "canvi": ja no seria per donar una nova orientació al país, sinó que seria el canvi del mateix Obama, en descobrir que el món dels candidats no és el mateix que el dels presidents i que els arguments de les campanyes poden ser impossibles d'aplicar des de la Casa Blanca. ■

Forces de seguretat privada vigilants la seu del Partit Popular Revolucionari Mongol ahir a Ulaanbaatar ■ HAO LIFENG/REUTERS

Almenys cinc morts i més de 300 ferits als disturbis de Mongòlia

Redacció
ULAANBAATAR

Els carrers de la capital de Mongòlia, Ulaanbaatar, estaven ahir en calma relativa i sota control de la policia i l'exèrcit en el primer dia de l'estat d'emergència decretat dimarts pel president, Nambariin Enkhbayar, arran dels aldarulls provocats pel suposat frau electoral en les eleccions de diumenge passat, que han causat almenys cinc morts i més de 300 ferits.

Encara que la Comissió Electoral no ha fet públic el resultat dels comicis, la premsa assegura que el governamental Partit Popular Revolucionari Mongol (PPRM, excomunista) n'és el guanyador per davant del Partit Demòcrata, que dimarts va anunciar que no acceptarà l'escrutini. "Des del mar del Japó fins a la frontera amb Europa, som l'única democràcia que funciona, i tenim el deure de salvar-la", va dir el líder demòcrata, Tsakhiagiin Elbegdorj. ■

TELEOBJECTIU

Joaquim Colominas

Professor de ciència política de la URL

Moviments tàctics al Partit Socialista Francès

Aquests dies s'estan iniciant els primers moviments al Partit Socialista Francès (PSF) de cara a la celebració del congrés de Reims, que se celebrarà al mes de novembre. Si cada partit té la seva cultura política, és característic d'aquest, en la fase preparatòria, que els principals candidats a la secretaria general presentin uns documents polítics que serveixen per obrir el debat i també per assajar possibles aliances de futur.

Dissabte passat va obrir el ball Ségolène Royal, amb el document *Combatre i proposar*. L'excandidata presidencial aspira al màxim: vol ser de nou la candidata del PS a les pròximes eleccions presidencials del 2012. Però la lliçó apresada la darrera vegada va ser que difícilment pots ser un candidat guanyador a l'Elisi si vas per lliure respecte a l'estructura del propi partit. Per això, aquesta vegada, pretén ser secretària general del PS abans que candidata.

Per la seva banda, l'alcalde de París, Bertrand Delanoë, candidat favorit dels militants socialistes, va presentar el seu document *Claredat, coratge i creativitat: elegir avui per actuar demà*. Disposar de l'alcaldia de París sempre representa una gran plataforma pública en la política francesa, així com un contrapoder al llogater de l'Elisi. Bé la va utilitzar l'alcalde Jacques Chirac enfront del president François Mitterrand. De ben segur que més endavant es presentaran altres candidats. Especialment, l'alcaldesa de Lilla, Martine Aubry; i el candidat Strauss-Khania Pierre Moscovici.

Fins ara, tot són moviments tàctics. Després vindran les propostes polítiques: les respostes socialistes davant dels problemes de l'agenda: immigració, energia, seguretat, flexiseguretat, nous models educatius... Més endavant, si els sondejos continuen sent desfavorables a Nicolas Sarkozy, la lluita pel poder serà despietada. ■